

Drago Jančar (Maribor, 1948), najpoznatiji je slovenski pisac u domovini i inozemstvu. Studirao je pravo, radio kao novinar, urednik i slobodni pisac. U vrijeme komunizma, 1975. godine osuđen je na zatvorsku kaznu zbog "neprijateljske propagande". 1985. godine boravi u SAD-u na Fulbrightovoj stipendiji, a 1988. u Njemačkoj. Kao predsjednik Slovenskog PEN Centra (1987 –1991) sudjelovao je u pokretanju demokracije u Sloveniji i Jugoslaviji.

Njegovi romani i kratke priče prevedeni su i objavljeni na više europskih jezika i u SAD-u, njegove su drame često izvođene u inozemstvu, i redovito se smatraju vrhuncem slovenske kazališne sezone.

Godine 1993. dobio je Prešernovu nagradu, najviše slovensko književno priznanje; 1994. u Arnsbergu, Njemačka, dobio je Europsku nagradu za kratku priču, a 2003. ovjenčan je Herderovom nagradom za književnost.

Drago Jančar danas živi u Ljubljani.

Glavna djela:

Romani: *Galijot* (1978), *Sjeverna svjetlost* (1984), *Podrugljiva žudnja* (1994), *Katarina, paun i isusovac* (2000).

Zbirke kratkih priča: *Blijedi grešnik* (1978), *Smrt Marije od snijega* (1985); *Pogled anđela* (1992).

Knjige eseja: *Terra Incognita* (1989), *Razbijeni krčag* (1993), *Sjećanja na Jugoslaviju* (1991), *Razgovor Adam Michnik – Drago Jančar* (1993), *Egipatski lonci mesa* (1995), *Kratki izvještaj iz opsjednutoga grada* (1996).

Drame: *Profesor Arnoz i njegovi sljedbenici* (1982), *Veliki briljantni valcer* (1985), *Vrebajući Godota* (1987), *Dedal* (1988); *Hallstatt* (1994).